

Jianul

Vasile Alecsandri

N-ați auzit de-un Jian,
De-un Jian, de un oltean,
De un hoț de căpitan
Care umblă prin păduri
Cu doisprezece panduri,
Cu ghebe și cu poturi?
El ia miei de la ciobani,
Armăsari de la mocani,
Fără plată, fără bani!
Și pândește la strâmtori
De despoaie negustori,
Și tot prinde la boieri
De-i curăță de averi!
Toți de dânsul că fugeau,
Toți de el se jeluiau
La domnul, la Caragea.
Domnul potiră-aduna,
După hoț el o mâna.

Iar Jianu-nțelegând
Cele ce-i treceau prin gând
Se-ndruma spre Olt fugind.
Când la Olt, Oltu-i umflat,
Că la munte l-a plouat:
„Măi române, măi podar,
Trage podișca de car
Să mă treci la cela mal
Cu viteazul ist de cal.
Trage podul mai de-a drept
Până nu-ți pun un glonte-n piept,
Nu-mi fii dușman și-mi fii frate
De nu vrei un glonte-n spate.”
Dar podarul se gândea
Și cu lene se-ntindea.
Dacă vedea și vedea,
Jian rostul nu-și pierdea.
El se aruncă înot
Cu suflet, cu cal, cu tot.
Calu-n apă se lupta,
Iar Jianul cuvânta:
„Decât să mă rog de prost
Ca să dea podu-n rost,
Mai bine cu murgu-înnot

Că și el e pui de Olt.
Decât să mă căciulesc,
Mai bine să haiducesc!
Hai, voinice murguleț,
Nu mai face părul creț,
Hai la Slatina-n județ,
Unde gazda ne-om afla
Ș-amândoi ne-om răsufla!"
Când la gazdă el sosea,
Ce vedea și ce-auzea?
Potira gazda lega,
De Jian o întreba.
„Haide iar, murgule, hai,
Hai la munte sus, pe plai,
Să scăpăm de chiu, de vai!"
Fugea murgul cât fugea,
Dar potira-l ajungea,
Pe Jianu mi-l prindea
Și-l ducea la Caragea.
Vai! sărmanul voinicel!
Sărăcuț, amar de el!
Căci pe loc mi-l judecară,
Cu lanțuri mi-l încărcară
Și-n ocnă mi-l aruncară.